

Kort verslag van de bijeenkomst over Waardegedreven Leiderschap in de praktijk – New Leadership met ds. Ruben van Zwieten.

Ruben van Zwieten 22 april 2016

*mijn moeder is mijn naam vergeten,
mijn kind weet nog niet hoe ik heet.
Hoe moet ik mij geborgen weten?*

*Noem mij, bevestig mijn bestaan,
laat mijn naam zijn als een keten.
Noem mij, noem mij, spreek mij aan,
o, noem mij bij mijn diepste naam.*

Voor wie ik liefheb, wil ik heten.

Neeltje Maria Min (1944)

Hiermee startte een prachtige middag olv **Ruben van Zwieten**, predikant en oprichter van De Nieuwe Poort aan de Claude Debussylaan Amsterdam Zuid-As.

Ruben weet gepassioneerd te vertellen over zijn eigen ervaringen als ondernemer en predikant, en is bij uitstek een verbinder. Hij leert ons het belang van taal in te zien. De taal verbeeld ‘het verhaal waarin ik woon’. De taal die je gebruikt is de werkelijkheid die je schept.

Aan de hand van uitspraken en gedichten neemt hij ons mee naar een andere werkelijkheid. De werkelijkheid die meer-dimensioneel is. Dat is wat anders dan de huidige management- en bedrijfskundige taal die heel erg lineair is en daarmee één-dimensioneel.

‘Leiderschap is het vermogen om dialectisch te denken’.

Elke sector kent inmiddels zijn eigen taal, dit noemt Foucault het ‘discours denken’. Ruben nodigt ons uit om waardevolle taal te gebruiken; taal die verbindt en die toekomst biedt. Weg van de ‘denkluigheid’, die zich kenmerkt door snel door te schieten in pragmatische oplossingen.

Na de korte koffie- en theepauze neemt hij ons mee via het verhaal van Mozes (Exodus) naar de werkelijkheid van de macht (Farao), de moeder, de jongen (Mozes), de zuster. Welke rol speel jij in dit theater? Zo maak je lastige dilemma’s en rollen zichtbaar; via verhalen. Daarin ontvouwt zich de kern van het leven.

Waar Ruben over spreekt laat hij zelf zien: alle vragen en inzichten weet hij telkens weer te verbinden tot eenzelfde vraagstuk. Weg van de polarisatie weet hij de onderliggende boodschappen en vraagstukken te benoemen die de ‘standpunten voorbij’ zijn. Een waar toonbeeld van waardegedreven leiderschap!

Ruben sluit af met het gedicht:

Hebben en zijn

*Op school stonden ze op het bord geschreven.
Het werkwoord hebben en het werkwoord zijn;
Hiermee was tijd, was eeuwigheid gegeven,
De ene werkelijkheid, de andre schijn.*

*Hebben is niets. Is oorlog. Is niet leven.
Is van de wereld en haar goden zijn.
Zijn is, boven die dingen uitgeheven,
Vervuld worden van goddelijke pijn.*

*Hebben is hard. Is lichaam. Is twee borsten.
Is naar de aarde hongeren en dorsten.
Is enkel zinnen, enkel botte plicht.*

*Zijn is de ziel, is luisteren, is wijken,
Is kind worden en naar de sterren kijken,
En daarheen langzaam worden opgelicht.*

Ed. Hoornik

